

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Goethe, Johann Wolfgang.; af J. W. Goethe ;
til Brug for den Kongl. Danske Skueplads,
oversat af N. H. Weinwich ; Musikken er af Hr.
C. Schall ; opført første Gang paa Hs. Majestæt
Kongens Fødselsdag, d. 29. Jan. 1787.

Titel | Title:

Claudine af Villa bella, et Syngestykke i tre
Handlinger

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : trykt paa S. Sønnichsens
Bekostning, hos L. N. Svares Enke, 1787

Fysiske størrelse | Physical extent:

125 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

GOETHE'S

CLAUDINE

56. - 28 - 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 00145 3

+ REX

Claudine

af

Villa bella,

Et Syngestykke

i tre Handlinger,

af

J. W. Goethe.

Til Brug for den Kongl. Danske Skueplads,

oversat

af

N. H. Weinwich.

Musikken er af Hr. C. Schall,

Violinist i det Kongl. Capelle.

Opført første Gang paa Hs. Majestæt Kongens
Fødselsdag, d. 29 Jan. 1787.

Kjøbenhavn,

Trykt paa C. Sønrichsens Bekostning,
hos L. N. Svares Enke, boende i store Ratt-
nikestrædet No. 39.

Personerne:

Don Gonzalo, Adelsmand og Herre af Villa bella.

Donna Claudine, hans Datter og eeneste Barn.

Sibylle,)
Camille,) begge Cousiner af Claudine.

Don Sebastian dy Povero, en gammel Adelsmand og Ven af Gonzalo.

Don Pedro dy Castelvecchio, forelsket i Claudine.

Don Crugantino, hans Broder ligeledes forelsket i Claudine.

Basso, Crugantinos Fortroelige.

Tre Vagabunder.

En Slutter.

En Dreng.

Vagt.

Noget Betientere.

Adskillige unge og gamle Personer, der
henhøre til Dytoget.

Scenen er deels paa Villa bella, deels i
Carossa.

Claudine af Villa bella

Første Handling.

Første Optrin.

(Musikken forkynder et Virvar, en glad Tumult et Sammenløb af Folk til en festlig Pomp. En smuk udziiret Høve Scene fremstiller sig. Under en fyrig Marsk nærmer Optoget sig. Smaa Børn gaae foran med Blomsterkurve og Krands; efter dem følge Piger og Dreng med Frugter; derpaa Gamle med alle Slags Gaver. Sibylle og Camille bære Smukker og kostbare Klæder. Næst efter dem de to Gamle Don Gonzalo og Don Sebastian. Efter dem sees Donna Claudine paa en med Blomster omhunden Stoel, der bæres af fire unge Mennesker. De derfra nedhængende Krands bæres af fire andre Unge, hvoraf den første paa høire Haand er Don Pedro, medens Toget varer synges.)

Herligste!
 Gladeste!
 Helligste Dag!
 Du gav Claudine,
 Lykkelig see vi,
 Din Morgen fremskinne.
 Herligste!
 Gladeste!
 Helligste Dag!

(Opytoget fordeeler sig paa begge Sider. De der bære staae i Midten deraf; de der følge frembære deres Baver.)

En af de Smaa.

Til Dig fremtræde
 Vi Smaa med Glæde,
 Dreng og Piger
 Onsker og siger:
 Længe Claudine hun være vor Lyst.

Chor.

Længe Claudine hun være vor Lyst.

En

En Jomfrue.

Glad sig forsamle
Unge og Gamle,
Lyst dem forynger,
Kommer og synger
Alle Slags Gaver de bringer i Dag.

Chor.

Herligste!
Gladeste!
Helligste Dag!

Pedro.

(rækker hende en Blomster Bouquet.)

Mark Blomster smukke,
Plukt' under Sukke,
Paa dem er' Taare,
Dugperlede Taare,
Lor de vel haabe at pryde dit Bryst.

Chor.

Længe Claudine hun være vor Lyst.

Gonzalo.

(visende paa Klæderne og K. stbarhederne.)

Datter! de Gaver
I Dag du modtager.

(Til de andre.)

Deeler de Glæder
Festen udbreder;
Spiser og drikker alt efter Behag.

Chor.

Herligste!
Gladeste!
Helligste Dag!

(De, som bære sader Stolen synke ned, Clau-
dine træder udaf den.)

Claudine.

Taus, mine Taare,
Bidne maae være,
Alt jeg mig glæder,
Hvad de bereder
For mig; dybt følet er udi mit Bryst.

Chor.

Længe Claudine hun være vor Lyst!

Clau-

Claudine.

(omfavnende hendes Fader.)

For dig min Fader
Mitt Liv jeg lader;

(Til de øvrige.)

De mine Venner
Stor Tak fortæner.

(hun vender sig bange til Pedro.)

Kunde jeg —

(hun skammer, Musikken gjør en Pause.
Hun søger at skjule hendes Forvir-
relse, sætter sig op paa Stolen, som
de Værende hæve op og Svoret fal-
der ind.)

Chor.

Herligste!
Gladeste!
Helligste Dag!
Du gav Claudine,
Lykkelig see vi
Din Morgen fremstinne.

A 3

Her:

Herligste!
 Gladeste!
 Helligste Dag!

(Opstoget gaaer syngende bort.)

Andet Optrin.

Gonzalo. Sebastian.

Gonzalo.

Sebastian, kiære Sebastian fortænk mig ikke! See paa den Pige, og du vil ikke fortænke mig at jeg gjør en lille Afgud af hende. Al denne Høitidelighed synes mig ikke tilstrækkelig at vise min indvortes Følelse for hende. Hvor varmt takker jeg ikke Skiebnen, at da den har nægtet mig manligt Afkom og lader den gamle herlige Stamme af Villa Bella bære ud med mig, den dog har givet mig denne Datter. O, hendes Værd henrykker mig meer end Udset om et utalligt Afkom.

Sebastian.

Ja jeg maae sige Dig, mig! glæder denne lille Fæst ret hiertelig. Thi om endskiont jeg er
 ingen

ingen Ven af Omstændigheder, er jeg just ingen Fiende af al Ceremonie. Et hvitideligt Dptog af pynkede Folk, et Sammenløb af Menneſker, Skrigen Hurra, Ringen med Klokkerne, Skrigen Hurra og der imellem Skud; Hiertet ſkyder ſig dog op i Lidet derved, og jeg fortænker Folk ikke, naar de troe at ære Helgene ja at forherlige Gud ſelv derved.

Gonzalo.

Dg jeg troer aldrig at kunde giøre nok for Claudine; hvorledes kan jeg udtrykke nok, at hun er Dronning over alle mine Eiendomme, over mine Underhavende, over mig ſelv — jeg maae lade hende føle det Fortrin hun hae frem for andre Menneſker, da hun ikke ſelv føler det; ikke synes at have den mindſte Ahnelle derom, at hendes Lige er ikke i Verden. Denne Siels Roe, denne indvortes Følelſe af hende ſelv, denne Deeltagelſe i andres Skiebne, denne orme Følelſe for alt det der er ſkiont og got — Siig ikke: jeg er Fader, at jeg ſpeiler mig kun ſelv i hende — Hor! alle mine Folk, alt, hvad ſom omgiver hende endog de miſundelige Couſiner maae lade hende vederfares Ret.

Sebastian.

Har jeg ikke Dine og et Hierte? Hverken seer jeg hende just an som Fader eller Elsker; men saa meget seer jeg dog, at det er en Gavel af Himmelen at vare saadan Piges Fader eller Elsker. Har du mærket, at alt den Triumpf alt den Herlighed i Dag, sat hende mere i Forlegenhed end fornøiede hende? Jeg har i mine Dage ikke seet noget mere rørende Billede paa Ydmyghed end hun i den Pynt. Der var og een derved, som vilde havt meer Glæde ved en eensom Buss; og vilde føle meer ved Bandets Raslen og Bladenes Flagren, end ved Pauker og Glædesang.

Gonzalo.

Du mener?

Sebastian.

Pedro?

Gonzalo.

Pedro?

Sebastian.

Du forstrækkes vel dog ikke derfor? Pedro, som fra den Tid han første Gang saae Claudine
ikke

ikke kan giøre et ærligt Skridt; som du allerede
maae over hundrede Gange have truffet skotte til
Siden, gnide sine Hænder og knue sin Hat.

Gonzalo.

Dg om det nu —

Sebastian.

Got. Du maae tænke, som jeg at dette
Partie for din Datter — Du leer?

Gonzalo.

Vi Gamle Vi gifter strax!

Sebastian.

Jeg tænker paa det baade Nat og Dag.
Men der vil Tid til. Imidlertid giør Du ret i,
at Du lukker det eene Die og skotter lit med det
andet.

Gonzalo.

Naar jeg lseer paa hende, erindrer jeg mig
min Ungdoms blomstrende Dage; jeg bliev vel
glad.

Sebastian.

Jeg troer ogsaa at de er færet vel fornsiede med
Singen selv. Naar kun Pedro ei derover forglem-
mer Hovedsagen.

Gonzalo.

Har det endnu ei lykkedes ham, at faae no-
get at vide om hans Broer?

Sebastian.

Han? jo det er mig den rette Spion! Han
er jo saa forliebt, at naar Du spør ham hvad
Klokken er, veed han ikke i hvilken Lomme hans
Uhr er! Ved Gud! naar jeg ikke saa havde været
paa Færde med, vare vi endnu ikke komne et
Skridt videre.

Gonzalo.

Under fire Dine Sebastian! har du faaet
noget at vide?

Sebastian.

Det bliver imellem os. Naar ikke alle Om-
stændigheder lyve, saa har jeg den Fugl vi gaae
paa Jagt efter, her i næste Bye, hvor han er ret
glad og fornsiet. Jeg sagde det i Morges tidlig

saa

saar halv og halv til Pedro; men vi vil ikke for-
dærve vor Fæst sagde jeg. Af Claudine! sukke-
den Stakkel ret dybt, som om han vilde sige;
Fanden i Bøld med Broderen! og Dig i Armen.

Gonzalo.

Ja jeg har mærket Vigen det af, jeg har
mærket den opspirende Sindslidelse i hendes
Siel; det er et indtagende Syn, som gjør een
ganske ung igjen!

Sebastian.

Hadde vi kun først udført vort Foreha-
vende, som er det hele Huns af Caselsvechio
saa meget magtpaaliggende og hvor af Pedros
Ektiebne ogsaa til Deels hænger! Jeg siger det
saa ofte til ham: Min Herre var forliebt; hvem
forhindrer dem? var hvor Claudine er, hvem er
dem i Veien? Forglem kun ikke ganske hvad de
er Dem selv og Deres Familie skyldig. Det
hielper! —

Gonzalo.

Som et Medicament? Ikke sandt? Vær
roelig, Sebastian! Har vi ikke gjort det samme
med vore Hovmestere?

Seba:

Sebastian.

Nei min Ven, saadan var ikke Meeningen. Skal vi have giort den lange Reise fra Madrit hertil forgieves; skal vende hjem igien med Skamme; og hvem skal da Skylden hvile paa uden mig? Jeg taler ham til som en god jevn Mand. Hvad! at lade hans Broder gaae længer forvildet omkring i det canaille Liv, som sqvadronerer omkring i Landet med Spillere og liderlige Fugle, bedrager flere Piger end en anden Kiender og har flere Historier fore end Drukkenbolten tommer Glas.

Gonzalo.

Et galt ubegribeligt Hoved!

Sebastian.

Du skulde have seet den Dreng, da han var i sin Opvæxt; man kunde æde ham. Ingen Dag forgik, at vi jo maatte lee af de vittigste Stræger; og vi gamle Narre loe over det der i Tiden skulde skaffe os den største Fortræd. Hans Faer blev aldrig mæt af at høre fortælle om hans Stræger og hans barnagtige Heltegierninger. Stedse havde han med Hundene at bestille;
ingen

ingen af Kæboens Vindues Ruder, ingen Due var sikker for ham, han flattede som en Kat op i Træer og paa Hanebielkerne. Engang faldt han ned; han var otte Aar; jeg glemmer det aldrig; han slog sig et stor Hull i Hovedet, gik ganske roelig til Andeparken i Gaarden og vaskede sig; kom derpaa med Haanden for Panden ud og sagde med et ganske smilende Ansigt: Papa! — Papa — jeg har faaet et Hull i Hovedet! lige som han vilde forkynde os en Lykke, der var tilstødt ham.

Gonzalo.

Skade for Drengen at han havde saameget Mod, og saa lykkeligt et Humeur.

Sebastian.

Det gik da sin Tour saa frem; jo ældre han blev, jo galere. I Stedet for nu at forlade det Løi, i Stedet for at sætte sig, i Stedet for at anvende hans Kræfter til hans Families Ære og Nytte; begik han en ubesindig Stræg efter den anden; belov og bedrog alle Piger, og rykker endelig reent op; gav sig, som vi har Efterretning om, i det sletteste Selskab, hvor jeg ikke
begri-

begriber at han kan holde det ud; thi han var stedse i Grunden ædelmodig og høihiertet.

Gonzalo.

Til Lykke Sebastian! og giv ham tilbage til sin Familie.

Sebastian.

Just ikke det. Omsonst skal han ikke have narret os. Saaer jeg ham kun en Gang ved Kaffebenet, skal jeg nok finde en smule Plads for ham i et Kloster eller en Fæstning et Steds, og da skal Pedro nyde godt af første Gudsels Rettigheden. Kongen har allerede ladet sig forlyde med sine Tanker herom. Naar det er sandt at Manden opholder sig her i Nærværelsen; saa maatte det gaae forunderlig til: naar jeg ikke til Festens Værelse endnu i Dag skulde faae sat paa ham. Vi kan for Gud og alt Verden ikke forsøre det; hans gamle Fader vilde vende sig i Graven.

Gonzalo.

Bravo Sebastian! Du er stedse den gamle ærlige Sebastian.

Seba-

Sebastian.

Og just derfor — imellem os sagt — Had
dog Die med din Datter!

Gonzalo.

Hvorledes mener du?

Sebastian.

Fanden er en Skielm; og Pedro og Kier-
lighed sover heller ikke.

Gonzalo.

Endnu stedse den gamle Sebastian! For-
lad mig; du veed ikke at giøre nogen Forstiel.
Denne Pige, min Siels Omsorg, Gienstanden
af en attenaarig Opdragelse, den fineste, nyde-
ligste Fruentimmer-Skabning, som zitterer ikke
allene for den ringeste Tanke — men endog den rin-
geste Ahnelse af en Tølelse som er hende uværdig.

Sebastian.

Just derfor!

Gonzalo.

Jeg sætter alt hvad jeg eier og har ja mit
Hoved derpaa.

Seba-

Sebastian.

Der kommer hun just hid igiennem Bue-
gangen, hun har revet sig løs fra Mængden,
hun er allene, see hoor hun hænger med Ho-
redet! Kom, kom lad os gaae af Veien, det var
Synd med vor kolde Kærværelse at forjage de
behagelige Dromme i hvis Selskab hun nu
vandrer!

Tredie Optrin.

Claudine.

(med Pedros Bouquet.)

Alle Glæder, alle Gaver
Jeg i Dag modtaget haver,
Er' ei disse Blomster værd.
Klæder, Smykker, Kostbarheder!
Meer jeg aldrig har begiært;
Men dog alle disse Gaver,
Er' ei disse Blomster værd.

Kiere Hierte, jeg vilde have dig endnu en-
gang saa kær, naar du kun ikke bestandig ban-
kede

febe saa. Vær roelig, jeg beder dig vær roelig!
(Pedro langt fra) Pedro? Af der skal jeg
nu endogsaa for ham stule at ieg soer!

Fjerde Optrin.

Pedro. Claudine.

Pedro.

Frøken!

Claudine.

Min Herre!

(de tie nogle Dieblikke.)

Pedro.

(gaaende hastig hen til hende.)

Jeg er det lykkeligste Menneske under So-
len!

Claudine.

(i det hun viger tilbage.)

Hvorledes er det fat med dem?

Pedro.

Vel! meget vel! som om jeg var i Him-
melen i, dette englelige Selskab! Af, de givr saa

B

megen

megen Ere af mine stoffels Blomster, at De udder dem en Plads ved Deres Hjerter!

Claudine.

Det er det mindste jeg kan gjøre. De visne inden Aften og enhver Gave i Dag har været mig en Hjertens Glæde.

Pedro.

Enhver?

Claudine.

Naar rider De bort?

Pedro.

Hestene ere sadlede, Sebastian vil med al Magt have mig hos sig; han troer min Broder er i Nærbarrellen og tænker endnu i Dag, at fange ham.

Claudine.

Den Broder gjør dem ogsaa megen Fortred.

Pedro.

Han gjør min Lykke i Livet. Uden hans Fiendte jeg dem ikke. Uden ham —

Claudine.

Claudine.

Og naar De faaer ham fat og fører ham igien ved Kierlighed og Exempel paa den rette Wei, naar De bringer ham tilbage til hans Familie, Pedro! hoor vil De blive modtaget, med hvilken Glæde!

Pedro.

For Guds Skyld, intet derom! Jeg kender mig ikke selv, jeg veed ikke hoor jeg er, jeg feer neppe hoorhen jeg træder. Tilbage hjem is gien! tilbage bort fra Dem, min Frøken!

Claudine.

Kongen, som elsker Dem, der skal være saadan en fortreffelig Herre; Hoffet, som med al dets Herlighed venter Dem —

Pedro.

Er det et Levnet? og dog var det mig forhen ikke saa ganske imod. Naar jeg havde opofret mine Dage til Forretninger for Fædrelandet, kunde jeg vel tilbringe mine Nætter i den Sværm, der surrer om Majestæten, som Myggerne om Lysen. Nu vilde det være et Helvede for mig! Jeg veed ikke, hoor min Arbeids-

somhed, min Virksomhed er bleven af. Det er mig ækkelt at skrive et Brev, da jeg ellers alle-
ne kunde give to a tre Haandskrivere nok at bestille. Jeg gaaer ud og ind drømmende og suffende. Men fortryllet er mit Hierte.

Claudine.

Ja Pedro; jo nærmere vi ere Naturen, jo nærmere føle vi os Fuldkommenheden; og vort Hierte flyder over i uudsigelige Glæder.

Pedro.

Å! denne Morgen da jeg plukkede Blomsterne henne ved Bækken, som flyder bag ved Skoven, og Morgen-Taagen duffede om mig, og Biergets Spidse forkyndede mig Solens Opgang, og jeg raabte den i Møde: det er Dagen! — Det er hendes Dag! — Claudine, jeg er en Daare! at jeg vover at udsige, hvad jeg føler!

Claudine

Ja Pedro, jeg veed ikke noget, der saa aldeles opfylder mit Hierte, som Naturens Munterhed, der omgiver os.

Pedro.

Pedro.

O! hvem der havde ikke nogen Siel for at føle, hvorledes alting bliver skønnere, bliver herligere, der omgiver denne himmelske Godhed, denne dyrebare Indtagenhed, som ikke heller hendrog stiltiende sit Liv i en stille Hytte, for allene at kunde være Vidne!

Claudine.

Saa ganske ulig Deres Broder, som jeg nok ogsaa gad kiendt; det maa være et besynderligt Menneske, som forlader Stand, Midler, Venner, og forsvær sine skønneste Dage paa gale Streger og i et sværmende Liv.

Pedro.

Den Ulykkelige! jeg forskræktes over hans Forhærdelse. Ikke at føle, at det ubestændige Liv er en Forhærdelse, som hviler over Forbryderen, at han forjager sig selv af det menneskelige Selskab. Det er utroeligt! og da — jeg følger det med Gysen, — hvor mange forførte og forladte Pigers Taare har jeg seet flyde for hans Skyld! O det var det, der for det meste opbragte os, til at besøge ham sin Frihed. Jeg maatte næsten forgaae med disse stakkels Skab-

ninger; hvorledes maae han blive til Mode, naar han engang faaer Dinene opladte, og med Zitteren seer, at han har vanæret Menneskets største Helligdom, og traadt Kierlighed og Troeskab saa skammelig under Fødder?

Claudine.

Kierlighed og Troeskab, troer De paa dem Pedro?

Pedro.

De kan spørge og spørge?

Claudine.

Omme Hierter,
Elskovs Smerter,
Dermed spørger man nu kun.

Pedro.

Omme Hierter,
Elskovs Smerter,
Ofte forestilles kun.

Clau:

Claudine.

Hvorpaa kiendes vel de Kette
Fra Forstilte, fra de Slette;
Seer man det paa Dinene?

Pedro.

Forestillelse de Slette,
Bruger at man dem for Kette,
Fer de sande skal ansee.

Claudine.

Vi Stakler er' ei frie
For det Bedragerie

Pedro.

Men den, der sandt en god,
Var Lykken ei imod.

Claudine.

Alf alt' for tit
Et Lykketref.

Pedro.

En redelig
Foruden Svig.

(I Slutningen af Duetten hører man allerede Camille og Sibylle synge langt borte, syngende nærme de sig.)

Femte Optrin.

Sibylle, Camille, de forrige.

Den Mand elskværdig være maae,
Som til hans Kone mig skal faae.
Den smukkeste man nævne kan,
Jeg ønsker allerhelst til Mand.

Camille.

Vist ønsker jeg mig helst til Mand
Den smukkeste jeg finde kan;
Men redelig han være maae,
Hvis han til Kone mig skal faae.

Sibylle.

God Aften! træffer vi hinanden her? Al-
lons, Chorus!

Alle

Alle fire.

Vor Ven maae være redelig,
Oprigtig, troe, foruden Svig;
Thi hvad er Venſkabs heele Værd,
Naar Svig man ſkiult i Hiertet bær?

Sibylle.

Den Veiler, ſom eengang ved Balg
Til Kone mig udvælge ſkal,
Maae give Hiertet gandske heelt;
Thi Tienerinde, var det deelt.

Chorus.

Vor Ven maae være redelig,
Oprigtig, troe, foruden Svig;
Thi hvad er Venſkabs heele Værd,
Naar Svig man ſkiult i Hiertet bær?

Claudine.

Har De ikke ſeet min Fader? Alſk jeg maae
til ham; ſiden vores Hoitid har jeg ikke talt med
ham alleene. Jer takker jeg ogsaa kiære Børn!
at I har vildet hielpe til at forſkionne en Dag,
paa hvilken denne Skabning kom til Verden, at
— I kiender mig jo? lev vel Pedro!

Pedro.

Maae jeg følge Dem?

Claudine.

Bliv! jeg beder, bliv De!

Pedro.

Vi gaae sammen. Sebastian venter paa mig; Hestene ere sadlede.

Sibylle.

Gaae de kun. Han har længe spurt efter dem.

Siette Dyrtrin.

Sibylle, Camille.

Sibylle.

Jeg er næsten færdig at sprække af Arrighed. "Bliv, jeg beder, bliv De!" Jeg troer, hun gjorde det for at spotte. Hun er overmodig, ifordi det Menneske løber, som en Hundebalp efter hende. Jeger næsten færdig, at kom-

me

me ud af min Forfatning. Og han, giv han ikke Glæbe-Ansigt, som en Skoole-Dreng? det Abekat!

Camille.

Hun mener, fordi hun har et rundt Ansigt, en lille Stump-Næse, og strax kan græde over en Gaase-Urt eller Græsstraae; saa har det noget at betyde med hende.

Sibylle.

Og fordi man i Dag har brugt os til at spænde for Triumph-Vognen. Hu — Jeg var saa opbragt —

Camille.

Jugen af os er nogen Kramsfugl, dog gad jeg ikke eiet Pedro. Det er en ikiedsommelig Drommer af et Menneske. Dog er han ikke ilde flabt.

Sibylle.

Og var tillige artig forend det Spøgelse forvirrede ham. Thi egentlig for min Skyld har han søgt Bekiendtskab her i Huuset og overhængt Don Sebastian, at bringe ham ind her.

Den

Den Tid jeg lærte at kiende ham over hos Gouverneuren af Salanka, da var han galant, artig. Jeg husker endnu, hvorledes Sebastian fik xerede mig. Nu er han uudstaaelig.

Camille.

Uudstaaelig! Ja men jeg har giort en Fangst, naar du ikke vil forraade mig.

Sibylle.

Jeg troer du veed, at du kan forlade dig paa mig og tilviffe veed jeg ogsaa, at du hjælper mig at faae Hævn over Pedro og hans smme Dulcinea.

Camille.

Hør kun, her i Nærheden opholder sig en Cavalier. Seer du, jeg siger intet; men det er en Person blant sit Kion, som kan lade sig see. Rig maae han være og fornem, det kan man see paa ham.

Sibylle.

Hvad heder han? hvor er han?

Camille.

Camille.

Han holder sin Stand og sit Navn dulgt.
De kalder ham Erugantino. Han maae hede
de som han vil, saa har han ikke hans Lige.

Sibylle.

Han har du vist opkapret paa Markedet i
Torgaars.

Camille.

St.

Sibylle.

Endnu et Ord Camille! Du veed naar Don
Pedro maae bort om Astenen, hvor de da med
langt Mandedræt og Diekast ønsker hinanden god
Nat, som om de skulde skilles for evig, hvor
stille det gaaer til ved Bordet, hvor snart de
faaer affpiist og hvorledes vor lille Claudine,
saasnart hendes Fader begynder at nikke i Lene-
Stolen, er borte, smutter ned i Haven og syn-
ger Maanen et Stykke for. Camille! jeg tør
svære paa det er ikke Maanen meent! Naar der
ikke stikker noget derunder.

Ca.

Camille.

Men er du det?

Sibylle.

Du Toffe; du kender Terrassen med Jern-
Bitteret for. Det maatte være en slet Eisker,
der ikke som en Piiil hoppede derover for at af-
torre hans Dulcineas Taare, som Maanen har
afstokket hende.

Camille.

Ganske rigtig! og hun kan aldrig lide no-
gen følger med hende.

Sibylle.

Og jeg stiller mig an, som jeg var søvrig,
for at gjøre hende sikker. Men nu maae det
her ud, Pedro reiser allerede nu bort, der under
maae stikke noget. Aftensmaaltidet skal saa til-
dig anrettes. Ganske sikkert!

Camille.

Om vi luurede paa dem?

Si

Sibylle.

Det duer ikke. Nei vi vil fortælle den Gamle det, han vil blive rasende; saadan som han holder over hans Datter og Kren.

Camille.

Griber vi kun vore Sager klogt an, at det ikke seer ud til —

Sibylle.

Er det den første Gang, at vi har hidset Fokk paa hverandre. Kom, førend de gaaer til Bords, kom!

Syvende Optrin.

Erugantino, Tre Bagabunder.

(En Stue i et slet Landsbye Vertshuus, hvori tre Bagabunder staae om et Bord, og staae i Brettet, Erugantino med Kaarde paa Siden og en Cither med et blaat Baand i Haanden, stemmer og synger i det han gaaer op og ned.)

Hvert

Hvert Sted en Pige eye,
 Med Mænd herom at feye,
 Faa Penge men Credit
 Har hiulpet mange vit.
 En Aftenstund ved kielne Sange
 Den beste Siel man strax kan fange,
 Og om paa Luur Hr. Svoger staaer,
 Fra Læd'ret man strax Kaarden faaer,
 Frisk fey kun om
 Kom tør du, kom?
 Kling Kling, Klang Klang
 Dik, Dik, Dak, Dak!
 Krik, Kraf!

Forste Bagabund.

Kom dog Crugantino; holt op!

Crugantino.

Jeg har ingen Lyst dertil i Dag.

Anden Bagabund.

Man kan i Dag igien ikke bruge ham til
 noget.

Crug-

Crugantino.

Serviteur! Naar jeg vilde lade mig bruge,
gik jeg i honet Selskab og gav mig ikke af med
Pak, som I er.

Første Bagabund.

Lad ham være! han er ikke i godt Humeur.

Tredie Bagabund.

Jeg vedder, han venter paa den bestemte
Time til Rendezvous; hvor tager du Touren i
Dag hen? over til Almeria?

Crugantino.

Som du troer.

Anden Bagabund.

Nei Romanen er vist endnu ei til Ende, den
varer nu paa tredie Uge.

Første Bagabund.

Hvad vedder vi jeg gietter det: Til Camille,
som paa sidste Marked strax har med hendes sorte
Dine skadt ham i Leveren.

Crugantino.

Jeg tænkte du gik med og saae til; var du kun vis paa din Sag.

Første Bagabund.

Megen Laf. Naar hun kun ikke havde saadan en lang Ræse. Ellers er hun ikke at foragte, uden — jeg frygter —

Crugantino.

Jeg troer du begynder at blive delicat.

Anden Bagabund.

Jeg gider ikke spille mere.

Tredie Bagabund.

Jeg ikke heller.

Anden Bagabund.

Naar man kun er et par Stykker, er det ikke Pinen værd. Man vinder hinanden Pengene fra, det er fatalt.

Crugantino.

Besønderlig hvor der ingen er.

Anden Bagabund.

Blev du hos os, fik du noget at see af.

Erugantino.

Hvad har I da for?

Anden Bagabund.

Præsten har i Dag faaet en Hiorte-Kalv til Foræring. Den hænger i Kammeret ved Klokkenet. Den pudser vi bort.

Tredie Bagabund.

Og fæster Hornene paa Perukblokken. Hans Perukblok med hans Søndags Peruk staaer i Hiornet; forlad Jer kun paa mig! — Jeg havde nær nyeltig kastet den over Ende, da Koffkepigen konsulerede mig i Kammeret.

Anden Bagabund.

Du stiger altsaa ind, rækker mig ud, vi tager Hornene af, giver dig dem.

Tredie Bagabund.

Lad saa mig sørge for det øvrige! Det maae flæde godt paa Perukken og en lille Seddel derpaa — den nye Moses —

Alle.

Bravo, Bravo!

Første Vagabund.

Har ingen seet Basko?

Crugantino.

Vil I bie et Dieblif? Han er strax ved Haanden.

Anden Vagabund.

Det troer jeg ikke; han er vred paa mig, jeg har i Gaar truffet ham en Smule igiennem.

Crugantino.

Vred paa dig? Bild dig ikke det ind! Basko er ei den Karl, der giemmer paa sligt. Han havde faret dig lige i Ansigtet, hugget dig en Skramme over Næsen, og dermed havde det været forbie.

(Man hører en Rattergal uden for.)

Første Vagabund.

Der er han! Hører I ham? der er han.

Dt.

Attende Dyrin.

De Forrige. Basfo.

Basfo.

God Aften.

Erugantino.

Du kommer just tilpas. Sylvio troede du var vred paa ham.

Basfo.

Hvad det Menneſke har for Indfald! Et Ord, Erugantino.

Førſte Bagabund.

Generer Jer ikke. Vi giver ſtrag Plads for Jer.

Basfo.

Lærer du endnu Levemaade gamle Suk! Hvad, gielder du fejer i alle dine Ledemode, at Fanden henter dig med det allerførſte og derfor bliver du ſillen.

Bagabunderne.

Lykke paa Expeditionen! Vi vil tomme Bou-
tellen deryaa.

Afberlende fornøier
Os Viin, Piger og Løier;
Naar Pungen er tom,
Farer vi smukt om,
Samler lit og tit,
Til Kroen haster,
I Brettet kaster
Om mit og dit.

(de gaaer ud.)

Niende Optrin.

Erugantino. Basco.

Erugantino.

Disse Løier kommer jeg dog til Slutning at
betale — O Basco! Livet bliver nudstaelig imel-
lem disse Krabater, Kiedsommelighed og evig eet
og det samme. Naar kun vore Streger ei vare

— Hvad

— Hvad Nytt bringer, du Vasco? [Hvad bringer du fra Villa Bella?

Vasco.

Meget, en heel Pose fuld.

Crugantino.

Har jeg Haab om, at nærme mig Claudine?
En Engel, ja mere end en Engel?

Vasco.

Den elskværdige lille Camille har vinket til mig, har vidstet: min Hilsen til Crugantino!

Crugantino.

Yokker i BOLD med hende. Snak om Claudine.

Vasco.

Vi, Herre! eller vor Genius, eller alle til Hobe ere Væser.

Crugantino.

Hvi saa?

Basso.

Jeg somt ellers pleier at svaarme den hele Dag omkring, som en Kovfugl, maae i Dag den hele Eftermiddag, legge mig til Koelighed paa Bjørnehuden.

Erugantino.

Nu.

Basso.

Og endnu oven i Kibet. Jeg var færdig at see mig Dinene af Hovedet ud; henne paa Villa Bella — Jeg har paa Gonzalos Gaard staaet Claudine saa nær, som herfra til Bordet, og den, som havde vist det før —

Erugantino.

Schwerenoth! Hvorledes gif det til?

Basso.

I Dag er Claudines Fødselsdag. Hendes Fader, der elsker hende som en Kar, har foranstaltet en Fest. De har holdt et Huus, baaren hende i Triumpf —

Erug.

Erugantino.

Det har du seet?

Basso.

Jeg kom for silde. Men nede i Gaarden under de store Linde-Træer var dækket Borde for den hele Bye; Gamle og Unge vare pyntede! Og Heysa endnu oven i Kiøbet; Lønder med Ol og store Kruse at skienke i, en Sværm og en Trængsel! da kom jeg just imellem dem.

Erugantino.

Og det hendede ikke mig?

Basso.

Neppes havde jeg seet mig om, saa vare Herrens Skaberne borte.

Erugantino.

Har du seet hende?

Basso.

Naar jeg kunde sige Dig, hoor skion hvidt var. I en vis Forlegenhed.

Crugantino.

Hvad er det nu altsammen?

Basko.

Taalmodighed, Taalmodighed! En Ting har jeg opsnuset. Hun pleier alle Aftener, besynderlig ved smuk Maaneskin at spadserere allene i Haven. Du kiender Kastanie-Træerne, som staaer der for paa Veien til Salanka?

Crugantino.

Du vil lære mig det! Terrassen gaaer der ud og Jern-Døren. O! Jeg vil derhen, sira derhen og være der endnu inden Maanen staaer op. Kom Basko!

Basko.

Hør kun endnu! Tag dig t agt. Cerpillo den Støver, som er min svorne Ven har fortræet mig; at man søger efter Dig.

Crugantino.

Na! Fias!

Ba:

Basko.

Naar det kun ikke gaaer ud over noget, som du allerede holder for afgjort.

Crugantino.

Det var dumt.

Basko.

Vore Landsmænd har længe havt godt Die til os.

Crugantino.

Jeg er ikke bange. Og til Villa Bella maae jeg. Som vi vil indrette vor Operations-Plan saaledes: Jeg forstikker mig i Alleen; hører jeg hende, er jeg strax ved Haven; over Bitteret i Haven. Og du klatrer op i et Kastanie-Træ, naar nogen kommer, saa fløit du din Rattergal.

Basko.

Godt! Godt! Skiont Tiden er temmelig længe forbi.

Crugantino.

Forglem ikke Masken. Og som jeg siger dig; Slaae og fløit og bekymre dig ikke om noget
til

til jeg raaber paa dig. Jeg skal nok komme ud af det. So fordærver altid saadan en Handel. Kom! Jeg holder dig vel dog ikke fra noget i Nat, Vasco?

Vasco.

Det tager jeg igjen mod Morgenstunden.

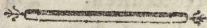
Erugantino.

Du har dog ogsaa noget i Kikkerten?

Vasco.

U!

En Brunette, en Blondine,
Om mit Hierte fører Krig.
En med stedse fortryllende Mine,
En hvis Caprice ei rimer sig.
Er hun alt for slem,
Stikker Pokker dem;
Af alle Kræfter,
Gier jeg efter,
Dg hos mig selv siger:
Sand mine Ord Viger,
Alt Louren kom ogsaa til mig.

Un

Anden Handling.

Maanskin.

(Have Terrassen af Villa bella med en Have-
Dør, hvortil gaaer en dobbelt Trappe.
En Rad hvide Kastanie-Træer for Ter-
rassen.)

Forste Optrin.

Claudine. (oven til.) Crugantino.
(under Træerne.)

Claudine.

Her i denne Midnats Scene,
Udi yndigt Maanskin eene,
Elfskovsfuldt mit Hierte slaer,
Ingen her dets Qual forstaaer.

Crugantino.

Du i denne Midnats Scene,
Vandrer Engel, ei allene;

Her

Her blant Skygger jeg og gaaer,
Elskovsfuldt mit Hierte slaer.

Claudine.

(nærmende sig Døren.)

Jeg forgaaer, o! hvilken Stemme.

Erugantino.

(tager Masken for Ansigtet og stiger ganske sagte op af Trapperne.)

Hvem der er, jeg maae fornemme.

Claudine.

(ved Hævedøren.)

Hvem, hvem, hvem er der?

Erugantino.

(stigende op paa Terrassen.)

Jeg, jeg, jeg er her.

Claudine.

Hvem?

Erug-

Erugantino.

Jeg.

Claudine.

Sig, hvad hedder du?

Erugantino.

Elfte! Det veed du.

Claudine.

Lad mig dit Ansigt see;

Erugantino.

Det veed du, Skionnefte!

Claudine.

Hvad skal sige sige?

Erugantino.

Luf op min Pige!

Begge.

Claud.) Himmel, Himmel, hvilken

Qval,

Erug.) Kun et Kys jeg onske skal.

Erug.

Crugantino.

Bitterværket! det vil intet betyde. Hun har allerede længe hørt paa mig. O! om jeg snapper hende op! (Han begynder at stige op, da han næsten er oppe, slaaer Rattergalen.) Saa Fanden i Bøld med den Rattergal! (Han springer ned igien.) Jeg hører tilforladelig nogen!

(Han gaaer ned af Terrassen og bag om Træerne. Rattergalen slaaer undertiden.)

Andet Dyrtrin.

Pedro, derefter Crugantino.

Pedro.

Hvor megen Modstand jeg gjør, saa trækker mit Hjerte mig stedse derhen. Herom vandrer hun saa ofte i en stille Tøselse af sig selv. Himme! alle Ting svæver om Dig fuld af Kier.

Kierligheds Tølelse. Rattergalen synger endnu,
som her var et vigt Foraar. O! rundt om-
kring i alle Buske har Sommeren gjort dem
stiltiende. Kiere Rattergal! mit Hiertes Venin-
de!

Rattergaler end saa silde,
I maaskee Jer Klage spille,
Om som den udi mit Bryst.
Jeg er og i Elskovs Dage
Suffer, klager; dog! min Klage
Er mit Hiertes varme Lyst.

Crugantino.

(som imidlertid har viist Utaalmodighed,
for sig selv.)

Jeg maae skaffe ham bort; ellers er der in-
gen Ende derpaa.

Pedro.

Hør — Hvem der?

Crugantino.

(trædende langsom frem.)

D

Pea

Pedro.

(med en stærkere Stemme.)

Hvem der?

Crugantino.

(i det han trækker.)

En Kaarde Spids!

Pedro.

(trækker)

Ikke andet?

(De fægte, Pedro bliver saaret i den hoire Arm, som han lader synke og griber Kaarden med den vensire Haand.)

Crugantino.

Hold op! De er saaret.

Pedro.

(holdende Kaarden for sig.)

Vil I have mit Liv? vil I have min Pung? tal! Pungen kan I faae. Mit Liv skal I endnu dyrt komme til at betale.

Crug-

Crugantino.

Ingen af Deelene; (til Siden) Hans
Stemme rører mig, (hvit) Jeg er hverken Rø-
ber eller Morder.

Pedro.

Hvorfor anfalder I mig?

Crugantino.

Hold op, I forbløder Jer, lad os drage
Omsorg for dem. (han tager hans Lomme-
tørkløde) Nattegal! Nattegal!

Pedro.

Hvad er det?

Crugantino.

Frygt ikke!

Tredie Dyrin.

De Forrige. Vasco.

Vasco.

Hvad er paa Færde.

Erugantino.

Har Omforg for denne Gaarede.

Pedro.

Det bliver fort for mine Dine.

Basko.

(i det han hielper ham tilrette)

Det bløder fordievelt for et Rids i Armen.

Erugantino.

(gaaer op og ned)

Esel! tusinde Gange, Esel!

(slaaer sig for Panden)

Basko.

Er det ikke Pedro?

Pedro.

Bring mig et Sted hen, at jeg kan hvile mig og blive forbunden.

Erugantino.

Pedro! Claudines Pedro! Bring ham hen til Sarossa i vores Vertshuus, Basko! leg ham paa min Seng Basko.

Ba=

Basko.

Nu! nu! Godt Mod Herre! Kom!

(de gaae.)

Fjerde Optrin.

Erugantino allene.

Nu hvad nytter alt dette til? Fanden i
Vold med de Streger! Staffels Pedro! Men
før engang faarde! Du skal blive mig i din
Skeede! Jeg vil lade dig blive hjemme, jeg vil
kaste dig i Vandet! Han maatte just ogsaa raa-
be; Hvem der! og det Hvem der, med en saa
bydende Tone? Jeg kan ikke lide denne byden-
de Tone. — Og just gif den skionnest, den her-
ligste Leilighed mig af Hænderne! Havde jeg
kun været over Bitterværket, og havde ladet
den Amorofo duettere med Rattergalen. Reso-
lutionen skal og nepo forlade en, naar man
mest behøver den. Maasfee — (han gaaer hen
til Trappen) Et dunt Maasfee, hun er for
lang Tid siden hjemme og i sin Seng.

Femte Optrin.

Gonzalo. Crugantino.

Gonzalo.

Hvor mon hun kan være? bliv een hos mig; Og søg I Haven igiennem; Pas paa! til Slutningen er det dog intet andet, end Løgn og Bedragerie af Vresskiændere.

Crugantino.

(hørende efter)

Igien noget Nyt.

Gonzalo.

Har vi kun den Fugl fat! hie, Pedro, hie! (han lukker Bitterverket op og kommer ud paa Trappen) Hvem er dernede? Hvem! holla! Hvem!

Crugantino.

(tagende Massen for.)

Af den eene Ulykke i en anden.

Gott

Gonzalo.

Hvem der?

Erugantino.

En god Ven!

Gonzalo.

Fanden have den gode Ven, som om Nat-
ten kryber rundt om eens Huus, giver Folk
Leilighed til Duntale og saaledes belønner al
Kierlighed og Venfkab.

Erugantino.

(Haanden paa Kaarden og strax roelig
igien.)

Jeg beder dig bliv roelig! Hvad mon det
skal betyde? det er hendes Fader.

Gonzalo.

Nei, min Herre, det er slet siger jeg Dem;
meget slet!

Erugantino.

Det er for meget! (kastende Masken bort)
Er De Herre af Villa bella eller ikke? Deres
Opførsel er uanstændig.

D 4

Gon-

Gonzalo.

Er De ikke Pedro?

Erugantino.

Det er Dem det samme, hvem jeg er, De har fornærmet mig; og jeg forlanger Satisfaction.

Gonzalo. (trækker)

Gierne! saa førtredelig end den Streg er mig.

Erugantino.

(trækker hals, men stikker Kaarden strax i Skeden)

Nok min Herre, nok! Jeg kan være fornøiet, at en Mand af Deres Alder, deres bekjendte Tapperhed, Stand og Værdighed har vendt Deres Kaarde imod mig. Derved kunde større Fornærmelser blive gotgiorte.

Gonzalo.

De bestemmer mig.

Erug

Erugantino.

Com det synes, har De taget mig for den urette?

Gonzalo.

Og giert Dem Uret; og maaskee ved Jalousie ogsaa gjort den anden Uret.

Erugantino.

De kaldte ham Pedro. Er det den behagelige unge Fremmede?

Gonzalo.

Com er kommen fra Castilien.

Erugantino.

Rigtig. De troede, han var her omkring?

Gonzalo.

Jeg troede — nok, min Herre! De har ingen seet?

Erugantino.

Ingen. Jeg gik her op og ned, Jeg er en Elsker af Eensomhed og var fordybet i mine stille

Betragtninger, da De behagede at [afbrøde] dem.

Gonzalo.

Ikke et Ord mere derom. Jeg har et Lyk-
ketref og min Hidsighed at takke for, at jeg er
kommen i Bekjendtskab med saa smuk en Mand.
Hvor holder De Dem op, om man maae spør-
ge?

Crugantino.

Ikke langt herfra; i Carossa.

Gonzalo.

Det er endnu ikke for sildig, at træde ind
med og tømme et Glas, paa nærmere Bekjend-
skab.

Crugantino.

Om det og var Midnat og De tillader.
Saadan en Drik er en Pillegrims Reise værd.

Gonzalo.

De er alt for høflig! End ydermere staaer
en Hest til Tjeneste, for at befordre Dem hjem.

Crug

Erugantino.

De overvalder mig med Artighed.

Gonzalo.

Trød De kun ind.

Erugantino.

Jeg følger efter.

(De gaaer op af Trappen og Gonzalo lukker Gitterverket til.)

Stette Dyrin.

Sibylle og Camille.

(Et Kammer paa Slottet.)

Sibylle.

Hvad mon der nu har været paa Tærde?

Camille.

Jeg begriber det ikke.

Et

Sibylle.

Claudine var nyelig kommen tilbage, da den Gamle lifede sig ud af Sidedøren med en Betient.

Camille.

Nu vil det gaae ud over os.

Sibylle.

Vi har jo ikke sagt noget.

Claudine.

(træder ind.)

Hvor er min Fader?

Sibylle.

God Aften Cousine, i Dag kom De strax tilbage igien; det er alt for skion en Nat der- til.

Claudine.

Jeg er ikke ret; jeg er søvrig. Hvor er min Fader? jeg vilde dog sige ham god Nat.

Camille.

Jeg hører ham uden for.

En-

Syvende Dyrin.

De Forrige. Gonzalo.

Gonzalo.

Endnu en Giest, mine Børn, saa sildig.

Erugantino.

Jeg vil ønske, at denne min uventede Lykke
maa ikke være Dem til Uleilighed.

Camille.

(hemmelig til Sibylle.)

Det er Erugantino, min Skat; det er ham
selv!

Sibylle.

En smuk Karl!

Gonzalo.

Det er min Datter.

Erugantino.

(bükker sig meget ærbødigt.)

Gen-

Gonzalo.

Det er min Cousine. Kiere Cousine, et Glas Wiin og et Stykke Brød. Jeg maae have et Stykke Brød ellers saa smager Wiinen mig ikke.

Attende Optrin.

Gonzalo. Claudine. Crugantino.

(Sibylle og Camille gaae ud, den sidste gjør nogle stiaalne Diekast til Crugantino, hvilke han besvarer.)

Gonzalo.

Lille Claudine, du var kun fort i Haven?

Claudine.

Luften er kold og jeg er ikke ret vel. Tor jeg udbede mig Tilladelse?

Gonzalo.

Endnu en Smule; bliv endnu sit i Aften. Jeg sagde nyelig, at Folk ere Løgnhalse og Treffiændere.

Clau:

Claudine.

Hvad meener De min Fader?

Gonzalo.

Intet mit Barn. Uden — at du er og bliver mit eeneste kiere Barn.

(Crugantino har hidindtil slaaet som ubevægelig og snart seet stivt paa Claudine, snart slaaet Dinene ned, saa snart hun saae til ham. Claudines Forvirrelse tager til.)

Gonzalo.

De har en Guitar?

Crugantino.

Min Tidsfordriv i min Censomhed.

Claudine (for sig.)

Hans Stemme, hans Guitar! Skulde det have været ham? Pedro var det ikke, det sagde mit Hierte mig; det var ikke ham!

Gonzalo.

Det er Claudines yndlings Tone.

Cru-

Erugantino.

Tor jeg haabe —

(han griber derpaa.)

Claudine.

En skøn Døse.

Erugantino (hemmelig.)

Skulde han miskiende denne og dette Hjer-
te.

Claudine.

Min Herre!

Niende Dyrtrin.

De Forrige. Sibylle og Camille.

(Betientere med Viin og Glas, Gonzalo er strax beskæftiget ved Bordet.)

Erugantino (hemmelig)

Skulde hun miskiende, at just den lykkelige Dødelige staaer hende o Himmels! saa nær, der for saa Diebliske siden —

Clau

Claudine.

Seg beder Dem.

Erugantino.

Intet i Verden uden deres Kierlighed eller
Døden.

Gonzalo.

Et Glas! hvorom taler de?

Erugantino.

Om Cange. Frøkenen har overordentlige
Kundskaber i Poesien.

Gonzalo.

Ru giv os engang et Stykke paa Svittar-
ren! En Mand, som har en Svittar og Stemme
dertil, slaaer sig overalt igiennem!

Erugantino.

Raar jeg kun kan.

Gonzalo.

Uden Omstændigheder.

Erugantino.

(meest henvendt til Claudine.)

Kiereste Pige

Kan du mig sige?

Hvorfor de ømmeste Sieler

Eensomme, stumme stedse sig quæle?

Selv sig bedrage: og hvor de ei er,

Spaae sig Fornøielser.

Kan du mig kiereste Pige

Marsagen hertil vel sige?

Gonzalo.

(spøgefuld til Claudine.)

Kan du mig kiereste Pige, Marsagen hertil vel sige? — Det er noget paa din Tilstand Claudine: ja Sang det var nu stedse hendes Sag. Og hun føler derved, som jeg; jo friere, sandere og mere velmeent, saadant et Stykke gaaer fra Hjertet, desstomeer holder jeg af det. Set dem ned min Herre! — Set dem — Endnu Et! — jeg siger altid: i min Tid gif det anderledes til; da gif det Bonden vel, og da havde han saadan en Sang, som gif fra Leveren og fornøiede eens Hjerte; og Herren var ikke stolt, han

han sang med, naar det behagede ham. Det naturligste, det bedste!

Crugantino.

Fortreffelig!

Gonzalo.

Og hvor er Naturen, uden hos min Bonde? Han æder, drikker, arbejder, sover og elsker saa simpelt hen og bekymrer sig ikke om de Snurrepiberier Hoffet og Byen har maskeret sig med.

Crugantino.

Bliv ved! Jeg bliver ikke fied af at høre en Mand af deres Stand tale saaledes.

Gonzalo.

Og Sangene? Der var nu de gamle Sange, Kierligheds-Viiser, Mord og Spøgelse-Historier, enhver paa sin Maade, og det immer saa troehier-tet, besynderlig Spøgelse-Historierne. Jeg erindrer mig endnu een, men i vore Dage leer man en ud for saadant.

Erugantino.

Ikke saa meget, som de tænker. Den aller-
nyeste Maade er nu at giøre og synge slige Viiser.

Gonzalo.

Ummelig!

Erugantino.

Alle Ballader, Romanser og Kiempe-Viiser
blive nu ivrig trukne for Lyset igien. Vore
skønne Vander kappes ret derom.

Gonzalo.

Det er dog eengang et klogt Indfald af dem;
noget utroeligt at de igien vende tilbage til Na-
turen; thi de pleie ellers at frisere det der engang
er kæmt; saa at kruse det Friserte, derpaa for-
virre det Kruksede og indbilde sig, til Slutning at
have gjort Vidunder.

Erugantino.

Strax.

(han stemmer.)

Gon:

Gonzalo.

Set Jer Børn.

(De sætte sig rundt om et Bord, Erugantino nær til Bordet. Claudine et Stykke fra samme. Gonzalo lige over for. Camille skyder sig ind imellem Claudine og Erugantino; Sibylle holder sig i bag ved Gonzalo.)

Erugantino.

Sluk et Lys ud! og set det andet et Stykke bort!

Gonzalo.

Ret! Ret! det bliver desto fortroeligere og høitideligere.

Der var engang en Fyr saa fræk,
Han kom fra Frankerige,
Paa Fransk han havde nok saa fiæk
Omarmet tit en Pige;
Med hende skieret, hende kyst
Dg trykt som Brudgom til sit Bryst;
Derpaa forlod han hende.

Da Pigen stakket det erfoer,
 Hun husked' paa sin Brode
 Hun bad, hun loe, hun græd, hun
 soer:

Til endelig hun døde.

Den samme Time dette seer,
 Man ham uroelig, angest seer;
 Strax maae han ud at ride.

Gonzalo.

Hvem kommer? For Tanden! Hvem kom-
 mer? For at forstyrre en i denne høitidelige
 skionne Følelse! heller et Drefigen. Sebastian?

Niende Optrin.

De Forrige. Sebastian. En Betient
 (med Lys.)

Sebastian.

God Aften!

Gonzalo.

Hvorfra?

Sebgæ

Sebastian.

Kun en god Aften. Jeg søger Don Pedro
overalt og kan ikke finde ham.

Erugantino. (sagte.)

Det troer jeg vel.

Claudine.

Er det længe siden han forlod Dem?

Sebastian.

Tilviffé. Det har overhovedet gaaet os
Kammelig i Nat.

Gonzalo.

Intet afgjort? Dreif engang paa den Er-
greife. Vi har og her en nye Siest endnu saa
filde.

Sebastian.

(betragter ham i det han tager Glasset
og siger sagte.)

Det er juft en Karl, som han jeg søger
efter, vel voxen, fyrrige Dine og Svittaren. —

Gonzalo.

Glaae dig nu til Roelighed. Bliu her!!

Sebastian.

Rei jeg maae finde Pedro, om jeg endog
 skulde søge efter ham til den lyse Dag. Hvor
 fra kommer Herren?

Erugantino.

Fra Saroffa.

Sebastian. (ventig.)

Deres Naavn?

Erugantino.

Man kalder mig Erugantino. (sagte.)
 Gamle Esel!

Sebastian.

(talende siggyldig i Blasset.)

Saa? (sagte: i det han vender sig
 om fornøiet.) Har jeg dig nu Fugl;
 har jeg dig? Nu var du Pedro, hvor du vil,
 dig maae jeg først bringe i Sikkerhed. (høit.)
 Adieu.

Gon:

Gonzalo.

Endnu eet!

Sebastian.

Tak, deres Tiener mine Herror og Damer.

Gonzalo.

Folg ham ud Sibylle.

Sebastian.

Hvad skal det til?

Erugantino.

Det var formodentlig en gammel Ben af
Hunfæt?

Gonzalo.

Som besøger os igien efter lang Fraværelse; en smule ligefrem, men en brav Mand. Nu videre med vor Sang, videre. Jeg synes jeg seer ham, hvor den onde Mand skrækker hans Hierte, den Meeneder, hvorledes han faer ud til Hest i Verden og raser og huserer.

Erugantino.

Vel, vel.

Den samme Time dette seer
 Man ham uroelig, angst seer;
 Stray maae han ud at ride.

Uf Sporene han Hesten gaad
 Og reed til alle Sider,
 Nu i Galop, nu udi Trab,
 Men Uroe med ham rider.
 Han reed i Dage, Nætter tre,
 Det lyned', stormed', tornede,
 Bandflodene gaae over.

Blant Lynild han nu reed med Hast,
 Fort hen mod nogle Muure;
 Her holdt han lit, bandt Hesten fast
 Og sad sig til at luure;
 Hvordan han stod, hvordan han sad,
 Han syntes Jorden skiltes ad,
 Han faldt vel hundred' Favne.

Da

Da har nu kom sig lit igien,
Saae han tre Lys at glimte,
Paa Been han kom og kradled' hen,
Til hvad han kunde skimte;
Paa langs og tverts de før ham om,
En Trappe op, en ned han kom,
Igiennem øde Huler.

(En Patient kommer ved Døren; Sibylle
seer sig om, han vinker ad hende,
hun gaaer paa Lærne hen til ham;
Gonzalo mærker det, bliver utaalms-
dig og stamper, Erugantino bliver
ved.)

Paa engang i en Sal han er,
Der sad vel hundred' Gieste
Som grinte fælt, velkommen her!
Og indbød ham til Festen.

(Sibylle kommer sagte bag om Claudines
Sto. l og hvidsker hende noget i Øret.
Gonzalo bliver arrig, Erugantino
syrger.)

Han seer sig om og midt iblandt
Sin forhen fiere Vige fandt.
Hun vendte sig —

Claudine.

(med et Skrig.)

Pedro?

(Hun falder afmægtig tilbage, alle
springe op.)

Gonzalo.

Pedro! Hielp hende, mit Barn; min En-
gel! Pedro! Hvem siger det?

Sibylle.

Sebastians Diener kom aandeløs herind og
fugte hans Herre her.

Gonzalo.

Hvor er Sebastian? Hun rører sig!

Sibylle.

Deed jeg det?

Gonzalo.

Viin! Sibylle! Viin! Camille, Viin!
Min Datter, min Datter!

Cru-

Erugantino.

(rørt og sagte.)

Og du, Glændige! Det er dit Foretagens
dér dine Daarligheder. Denne Engel!

Gonzalo.

Viin!

Sibylle.

(uden Viin, opbragt.)

Herre!

Gonzalo.

Viin!

Sibylle.

Herre!

Gonzalo.

Er du gal?

Ellevte Optrin.

De Forrige. Sebastian. Dag.

Sebastian.

Her! grib ham!

Erugantino.

Crugantino.

Mig?

Sebastian.

Dig! giv dig!

Gonzalo.

Hvad er det?

(Crugantino.)

(Kaster hans Stoel om og planter sig imellem Bordet og Claudine, griber i Lommen og trækker et Par Terzeroler frem.)

Bliv mig fra Livet! Jeg ønskede ikke at gjøre nogen af Jer ondt.

(Sebastian gaaer løs paa ham.)

Crugantino.

For de skal see de ere ladte! (Han skyder een løs, Sebastian viger, Crugantino trækker Kaarden og Terzerolen i den anden Haand.) Den! for den der følger efter mig!

(han springer over Stolen hen og sva-
pronerer sig ud igiennem dem
alle.)

Seba-

Sebastian.

(raaber ud efter ham.)

Høst! Høst! Efter ham hurtig! Efter ham!

(han gaaer først.)

Tolgte Dytrin.

Claudine. Gonzalo.

Claudine.

(som er faret op af Skudet, seer sig vilde omkring.)

Død! Død! Har du hørt det? De har skudt ham. (springer op.) Skudt ham min Fader! (grædende.) Og de har taalt det! Hvor har de ham? Hvor er de henne? Hvor er jeg? Pedro?

(hun falder tilbage hen i Stoelen.)

Gonzalo.

Mit Barn! mit Barn! (til Camille og Sibylle.) Staaer I der og gloer! Her
Si

Sibylle, her er min Nøgle, hent min Balsom
beroppe. Camille gaae gesvindt ned i Kielder-
ren, af den kraftigste Wiin! Claudine! Mit
Barn!

(Claudine hæver sig afmægtig og uden
at tale rækker hendes Fader Haan-
den; synker tilbage igien. Gonzalo
gaaer forvirret snart til, snart fra
hende.)

Trettende Optrin.

De Forrige. Sebastian.

Sebastian.

Han har slaaet sig igiennem, rasende sont
Diævelen! Du skal ikke gjøre os træt. Gon-
zalo, jeg beder dig.

Gonzalo.

O! min Datter!

Sebastian.

Det er Skræk. Hun kommer sig' igien.
Vil du overlade mig dine Folk, dine Heste?
Jeg vil sette efter ham.

Gon:

Gonzalo.

Siør hvad du vil.

Claudine.

Sebastian.

Sebastian.

Farvel, til vi sees igien.

Claudine.

Pedro! Han er død?

Sebastian.

Hun er forvirret, pley hende vel! jeg maae
fort.

Gonzalo.

(fører hende hen til en Stoel.)

Beroelige dig, min Engel..

Claudine.

Han gaaer og siger mig intet; er han død,
lever han? Af mine Knæ, mine stakkels Knæ!
Mit Hierte vil briste.

§

Siør.

Tiortende Optrin.

Claudine. Gonzalo. Sibylle, og
strax efter Camille.

Sibylle.

Her er Balsom.

Claudine.

Farlig saaret, sagde du? I Carossa?

Gonzalo.

Hvem?

Sibylle.

Pedro!

Gonzalo.

Hvorledes?

Sibylle.

Ach, at man ikke gaaer reent fra Forstan-
den over al den Støi, den Allarm. Himmel
og Jord! Der kommer Bastians Diener næsten
aandeløs, spør efter hans Herre, og da han ei
treffer ham, beretter: Pedro er farlig saaret i

Ca

Sarossa i Vertshuusset og derpaa fort! Paa Die-
blikket Sebastian med Vagt, for at gribe vor
Giest, som skyder og slaer sig igiennem dem.
Cousine i Afsmagt. Det bliver fort for mine
Dine (hun setter sig.) jeg faaer ondt.

(Camille med Diin.)

Gonzalo.

Giv hid. Drik en Draabe Claudine! Giv
Sibylle et Glas. Du seer ogsaa ud, som en
Dødning.

Camille.

Lænderne klapre i Munden som om jeg
havde Feber. Den Skræk vil jeg Nar og Dag
føle i mit Legeme.

Gonzalo.

Drik et Glas! Snid dig Sibylle med Val-
som i Lindingerne.

Camille.

(setter sig.)

Jeg holder det ikke ud.

Claudine.

O! min Fader! Pedro farlig saaret! Sebastian vilde ikke høre mig!

Gonzalo.

Der har ingen sagt ham det.

Camille.

I den Larm i den Angest!

Claudine.

Uden Hielp maa fæe.

Gonzalo.

Du forestiller dig det alt for farligt; et Stik i Armen, en Ridse; fiere Barn, hvad er det for en Mand. Vær roelig. Jeg vil strax sende Bud til Carossa.

Camille.

Alle deres Folk og Heste ere jo med Sebastian.

Gonzalo.

Det er forbandet.

Clau:

Claudine.

O! over fra Landsbyen.

Sibylle.

Ja! Hvem gaaer over Vandet saadan om
Matten? Fargen er paa den anden Side! De
hører jo alting er borte.

Gonzalo.

Hav Taalmodighed min fiere til i Morgen
og gaae nu til Sengs.

Claudine.

Lad mig være et Dieblif, til Blodet har
fat sig. Det var mig ikke myeligt nu at sove;
men deres Dine ere færdige at falde sammen.
Sorg de for deres Sundhed.

Gonzalo.

Lad mig kun være.

Claudine.

Det vil heroelige mig meget.

Gonzalo.

Ru da! I vaager da hos hende Cousiner.
 Jeg beder Jer forlad hende ikke. I Morgen
 ganske tidlig skal du faae Tidende fra Pedro.
 Vaagner mig i Morgen Cousiner noget tidlig.
 God Nat. Kiere Pige! Leg dig snart. Lys
 mig Camille. God Nat.

Femtende Optrin.

Claudine. - Sibylle, siden Camille.

Sibylle.

(Efter en Pause.)

Mit Hoved er færdig at gaae i tu. Mine
 Knæ ere som de vare knuste. Paa en saadan
 Dag sig en Nat!

Claudine.

Jeg kan ikke tilstæde Jer Cousiner at vaage.

Sibylle.

Men deres Fader?

Clau-

Claudine.

Vær kun roelig, han skal intet erfare deraf
Gaae de kun op og leg dem i det mindste oven
paa Sengen i Klæderne, det er dog nogen Hvile.
I ere alle vaagne førend min Fader, og da —
Lefymre dem ikke om mig.

Sibylle.

(til Camille der kommer ind.)

Cousine vil, vi skal gaae hen og sove.

Camille.

Kiere Cousine! Gud velsigne dem for det.
Jeg holder det ikke ud.

Sibylle.

Vi vil først følge dig til Sengs.

Claudine.

Det behøves ikke. Jeg er jo her tæt ved.
Og! maae først ret see at komme til mig selv
igien.)

Sibylle og Camille.

God Nat da.

Claudine.

God Nat.

Sextende Optrin.

Claudine.

(allene.)

Er jeg nu frie for Jer. Tor jeg nu lade mit oprørte Hierte sin Frihed? Pedro! Pedro! Hvor føler jeg i dette Dieblif, at jeg elsker dig. Hvor er du — og hvad er du for mig — død, Pedro! — Nei — saaret! Uden Hielp! — saaret? til dig — til dig! Mit Hoved, mit Hierte! (hun finder Have-Røglen paa Bordet.) og denne Rogle. En god Mand sendte mig den! Igiennem den lille Port til Haven, derpaa ned af Terrassen, og inden en halv Time er jeg i Carossa! Herberget? — O! det finder jeg, men disse Klæder — O min Fatters Klæder ere her endnu, dem tager jeg paa!

paa! Kierlighed ledsager mig; der er ingen
Fare. Nei jeg vover det ikke! Saa allene!
Om dine Cousiner eller din Fader vaagner?
Og du Pedro, ligger i dit eget Blod! Dit sidste
Mandedræt raaber Claudine. Jeg kommer —
Jeg kommer — Jeg maae see dig; sole din
Haand, om din Puls endnu slaaer, sole et
svagt Tryk, der siger mig at du endnu lever,
at du elsker mig.

O! min Siel Neal maae fortære,

Kan jeg denne Sorg vel bære?

Skal jeg vove mig derhen?

Skal jeg vende om igien?

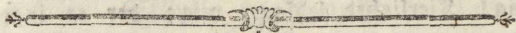
O! Claudine tør du vove

Uden Angest dig derhen?

O! jeg trodser alle Love,

Jeg vil vove mig derhen.

Fredie Handling.

(Vertshuset i Saroffa; det er Morgen.)

Første Dyrin.

Crugantino.

(Kaarden under Armen.)

Basso havde dog ret; Man ketter efter mig? Hvor mon han nu stikker? De er baade løbne og sprungne mig forbie. Ha! Jeg kender Bussene bedre end I, og desuden har I ingen synderlige Støvere, og de Beste bide os ikke.

(Han banker paa Vertshuus Døren.)

Andet Dyrin.

Crugantino. En Dreng.

Drengen.

Naadige Herre!

Crugantino.

Crugantino.

Er Basso kommen hjem?

Drengen.

Ja naadige Herre, med en Blesferet, som ligger i deres Stue. Herpaa drog han strax bort og har befalet mig at vaage, om den Fremmede skulde ringe. Og jeg skal sige dem, at han er i Mirmolo. Jeg kiender ikke saadant et Sted; jeg troede han spegede.

Crugantino.

Godt! Gaae du ind og hold dig lystig!
(Drengen gaaer ind.) Mirmolo! Vort Signal for Villa Bella. Til Villa Bella Basso! Jeg forstaaer det! Sebastian! Hvem er den Sebastian? Hvad har han imod dig? Det vil alt udvikle sig: havde du kun ei ladt din Svittar i Stikken, det var en Slingels Streg, som du fortiente et par Drossigen for af en Hundelab! Din Zitter! Jeg maatte blive rasende. Hvad vilde man sige om den Karl, der kom i Trængsel med hans Ven; slog sig selv igiennem og lod sin Ven i Stikken? Voi
for

for sig en Karl! Pfui! Og din Svittar er dig mere værd end ti Denner; din Selskabsføster! Din Kiereste, som endnu har holdt det ud med sine Rivalinder, hvad vilde der blive af, om jeg vente tilbage? Thi Hundene ere borte! Vel — intet Menneſke formoder mig der! Vel — jeg veed Smuthullerne! Det var en Streg! i den Forvirrelse Huset er nu — Af! og den stakkels Claudine! Dette Eventyr seer luftigt ud. Dog! allons! Forst Svittaren reddet, det øvrige giver sig af sig selv.

Tredie Optrin.

Claudine. Crugantino, derefter Pedro og Basco, til Slutning Bagten.

Claudine.

(i Mandſklæder.)

Der er jeg! Himmel, det er Carossa! og Bertshuset! Mine Knæ zittre, jeg kan ikke meer.

(hun sætter sig paa en Bænk lige over for Bertshuset.)

Crug-

Erugantino.

Var det et Syn? Hvad vil den pyntede
Dreng her om Ratten? Eventyr over Eventyr.
Jeg vil dog besee den Ting.

Claudine.

Ak jeg hører nogen!

Erugantino.

Min Herre!

Claudine.

Jeg er ulykkelig!

Erugantino.

Ingen Frygt! De har med en redelig brao
Mand at giøre. Jeg er til deres Tieneste.

Claudine.

Jeg beder! Jeg veed allerede! Jeg beder,
sig mig.

Erugantino.

Hvilken Stemme? (i det han tager
hende ved Haanden.) Himmel, hvilken
Haand!

Clau-

Claudine.

Elip mig!

Erugantino.

Claudine.

Claudine.

(farer op.)

Ha! min Herre, jeg besværer dem ved min
Faders Glesfriehed. Raadige Himmel!

Erugantino.

Skionnestte Pige! jeg finder dig atter?

Claudine.

Himmel! ach Himmel jeg mig ei fatter;

Erugantino.

Du trodser Faren og vover dig,

Claudine.

Vis dog Beskyttelse Himmel mod mig!

Erug-

Erugantino.

(i det han tager hende ved Haanden.)
Nat, en Skionhed, Eensomhed!

Claudine.

(Stødende ham bort.)

Lad mig være udi Fred!

Erugantino.

O! nei Spog! du mig vil drille,
Du dig listig kan forstille.

Claudine.

Hvilken Dval.

Tilsammen.

Erug.) For jeg haabe?

Claud.) Hvilken Dval!

Pedro.

(Iyttende ved Vinduet.)

Himmel; jeg drommer, jeg horte

Claudine.

Erug.

Erugantino.

(Knælende.)

Jordens Gudinde!

Claudine.

(Stødende ham tilbage.)

End gjør du Mine?

Erugantino.

Hør mig Skionne, kom gaae med!
Kom, her er et sikkert Sted.

Claudine.

Udbyr! væk, på dig din Bei,
Du mit Hierte kiender ei.

Erugantino.

(gaaer løs paa hende.)

Du nu i min Vold er givet,

Claudine.

(trækkende Kaarden og holder for ham.)

Kom kun! jeg opofrer Livet!

Eru-

Erugantino.

(tager fat paa hende og bærer hende bort.)

O skionne Mod! hun er mit Bytte,

Claudine.

(værgende sig i hans Arme.)

Er ingen her mig kan beskytte.

Pedro.

(udaf Vinduet, hvorfra han strax løber ned.)

Det hende er, det hende er.

Claudine.

(i det Erugantino vil bære hende ind i Bertshuset.)

Gevalt! Gevalt! her Bولد mig skeer.

Pedro.

(i Døren med Kaarden i venstre Haand.)

Holdt, holdt;

Claudine.

Pedro!

Pedro.

Claudine.

Tilfammen.

Hvilket Hæld!

Erugantino.

(setter Claudine ned, men beholder hende ved Haanden, trækker Kaarden og viger og setter hende den for Brystet.)

Ei saa hurtig; tilbage med dig.

Tilfammen.

Himmel!

Erugantino.

For hendes Vel, styr du din Brede.

Pedro.

Staae om du tør, jeg er tilrede.

Erugantino.

Strax bort herfra.

Til-

Tilsammen.

Himmel!

Erugantino.

Du hendes Blod fra dette Bryst seer
flyde;

Pedro.

Du alt for ædel er det at udgyde.

Erugantino.

Styr du din Brede;

Pedro.

Kiol kun din Heede.

Erugantino.

For hende er ei Raad!

Pedro.

See dog min Graad.

Erugantino.

Strax bort herfra.

Tilsammen.

Himmel!

Basko.

(langt borte.)

Hvad er paa Færde, hvem mon der
steier,
Som jeg kan høre er det ei Loier.

Crugantino.

(hører ham.)

Basko!

Basko.

(han svarer med en Frazze og fol-
der Rythmus med et Rattergals
Slag.)

Tarasko, Titirelirelom,

Crugantino.

Før denne Saarede her banker om,

Pedro.

(truer Basko.)

Om jeg kun lever.

Crug-

Erugantino.

(fører Claudine bort.)

Han raser i Feber.

Basso.

(slaaer Kaarden af Haanden paa Pedro.)

Allons til Hvile.

Claudine.

(som Erugantino bortfører med Magt.)

Redder mig redder.

Tutti.

Erugantinos dette Tutti varer, havde Erugantino næsten bortført Claudine. Pedro springer rasende løs paa Basso, kaster ham omkuld og løber hen imod Erugantino, hvilken atter sætter Claudine Kaarden for Brystet. De bliver saaledes staaende og Musikken gjør en Pause.)

Bagten.

Holdt! her er det man larmer og
støier;

En af Bagten.

Kielstringer, Skurke, hvem er det der
søier.

Erugantino.

(Slipper Claudine, han og Vasso sætter
mod Bagten.)

Vasso træk Kaarde,

Bagten.

(angriber dem.)

End saa forvooven!

Pedro.

(i det han tager fat paa Claudine.)

Lad os undløbe;

Claudine.

(falder Pedro i Armene.)

Bær ei forvooven!

Bagten.

(holder Pedro og Claudine an.)

Holdt.

De

Pedro og Claudine,
Hvad Qual!

Bagten.

(Gjør Basso og Crugantino varbenløs.)

Giv dig,

Crugantino og Basso.

Hvad Qual!

Tutti.

Bagten.

(fører alle bort.)

J følge skal.

Pedro og Claudine.

Himmel!

Bagten.) Snart J alle faaer Qvarkeer.
Ped. og Cl.) Himmel! vi kan ikke meer,
Cr. og Bask.) Ingen Redning vi nu seer.

Fjerde Optrin.

Et Fængsel.

Pedro. Claudine.

(Hun knæler til Jorden leggende hendes
Hoved og Hænder trostesløs paa en
Forhøining ved Væggen.)

Pedro.

O! martre dog din arme Siel ei saa!

Claudine.

(vender sig fra ham.)

Alf Sorg mit stakkels Hierte briste maae;

Pedro.

O! martre dog din arme Siel ei saa.

Claudine.

(reisende sig op paa Knæene.)

Himmel! hør du dog min Klage,

Jeg forgaaer; i denne Plage

Er mig alle Ting forhadte,

Pe:

Pedro.

Ved din Side spinder Klage,
Fængsel selv er ingen Plage,
Du opklarer mørkest Nat.

(han vil hjælpe hende, hun springer op og river sig løs.)

Claudine.

Du mig Livet forkorter, jeg Arme!

Pedro.

Stakkels Claudine! dig Himlen for-
barne.

Tilsammen.

Claud.) Fader! jeg Stakkels af Smerte
doer!

Pedro.) Himmel! hav Medynk og os
bønhor!

(man hører nogle Røgler rasle.)

Femte Optrin.

Sebastian. Slutteren, de Forrige.

Slutteren.

See om det er Manden, ellers har jeg endnu
et Par — derover!

Sebastian.

Pedro.

Pedro.

(faldende ham om Halsen.)

Min Ven!

Sebastian.

Hvad er det? Og din Selskabsgroder?

Claudine.

Gid jeg laae i den kolde Jord!

Sebastian.

Er jeg forberet? Claudine?

Claudine.

Jeg Elendige!

Pe=

Pedro.

Beste Engel!

Sebastian.

Du seer saa bleg ud! Claudine er det, dig
Claudine.

Claudine.

Lad mig kun trækkes med min Glæde,
jeg vil ikke see Dagens Lys, vil ikke see n
af Jer mere.

Sebastian.

Kun eet Ord; kun eet godt Ord, Pe dro!
Hvor kommer I her? Alting løber rundt i
Hoved.

Pedro.

Jeg havde en lille Renkontre, blev f
i Armen og bragt her hen. Det begynd
dages jeg laae og slumrede i en Seng i
huset, da hørte jeg Claudines Røst, hørte
raabe om Hielp; sprang ned og fandt hen
brydes med en Dovehals, jeg vilde befrie
og blev sperret herind med hende.

Se i

Sebastian.

Ligeledes ogsaa du tiere Pige?

Claudine.

Kan de spørge?

Sebastian.

Du horte Pedros Ulykke, og dit gode lille
 Hi kte —

Pedro.

Forstaaen hende! hendes Hierte er i et fryg-
 teli gt Oprør.

Sebastian.

Jeg søgte ikke efter dig, jeg søgte efter din
 Bro der, som jeg forfulgte hele Natten, og nu
 høre r jeg, han sidder her indspærret.

Pedro.

Her! Hvilken Lante farer mig igiennem
 Sie len.

Sebastian.

Det maae være en Bildfarelse.

Pe=

Pedro.

Som saarede mig, som truede Claudine! —
Der er een, og han!

Sebastian.

Vi vil see til (raaber) Slutten!

Slutturen.

Naadig Herre!

Sebastian.

Du talte endnu om et Par, bring dem
herind.

Slutturen.

Strax naadige Herre!

Pedro.

O! om det var ham!

Sebastian.

Han har saaret dig, sagde du?

Pedro.

Ja! saaret og skrækket denne Engel! Naar
det var min Broder!

Claudine

Claudine.

— Vi vil tilgive ham, af Pedro! om ikke —
naar jeg kun kunde føle andet end min Smerte!

Sebastian.

Vær roelig du lille Siel! Sagen Teer bro-
get ud. Kun Taalmodighed!

Sielte Dyrtrin.

De Forrige. Slutteren. Crugantino,
og Vasco.

Slutteren.

(Der bringer Claudine en Stool.)
Herre! her er det ædle Par.

Sebastian.

Seigneur Crugantino, trefse vi hinanden
her, før kort siden traf vi ogsaa hverandre.

Crugantino.

Jugen Spot! deres Tapperhed er ikke Skyld
i at jeg er her.

Se

Sebastian.

Saa? Imidlertid er det mig en stor Vre
at træffe Hr. Crugantino her. Maae man spørge:
er det det eeneste Navn de har.

Crugantino.

Derpaa vil jeg svare dem, naar de bliver
min Dommer og det falder mig beleiligt.

Sebastian.

Ogsaa godt; og deres Navn er Basfo siger
man?

Basfo.

For denne Gang til Herrens Tieneste.

Sebastian.

Denne Ridders Reise-Kammerat her?

Crugantino.

Ha! den gamle Sladderer!

Sebastian.

Lad det være min Sag.

Crug

Erugantino.

Jeg er en Fange; altsaa lad deres Point d'honneur være roelig. (til Pedro.) Med dem er jeg værre deran. Først saarede jeg dem for ingen Ting og siden var jeg Skyld i de blev tagen fast. Forlad mig —

Pedro.

Hiertelig gierne! og hvorfor ikke tusinde Gange, da denne Engel tilgiver dig, som du har ængstet saa? Jeg vil tilgive dig; thi af sone det kunde du aldrig.

Erugantino.

Gjør ikke min Brode større; jeg vil bære den, som den er. Men tilstaae mig, skal et Menneske, der dog kun gjør en smule Løier lade en Skionhed, en tilbedet og elsket Skionhed, som ganske allene om Natten fortroer sig til Himlens Beskyttelse, gaae sig af Hænderne for saa got Riøb.

Claudine.

Hvor han fornedrer mig? Han har Ret. O! Kierlighed, o! Kierlighed!

Pe

Pedro.

Jeg er den lykkeligste under Solen!

Sebastian.

Og troer I, man kan tørre saadant noget bort, som en Bonde, der tørrer Næsen paa Vermet? I maae have en Samvittighed.

Crugantino.

Først Dommer; saa Skriftestader.

Sebastian.

Stod det til mig; vilde jeg ogsaa være Doktor og aarelade Jer lidt kun af Nysgierighed for at see det ædle Blod.

Crugantino.

Ædle Blod, min Herre? Ædle Blod? Jer Næse, der er saa krum som et Krudhorn, seer vist nok ud efter en gammel Familie; men mit Blod har ikke nødig at skamme sig imod deres ædle Blod?

Sebastian.

Ris Tungen ud paa den, der taler noget imod Castelvechio.

S

Crus

Erugantino.

Castelvachio! Jeg er forraadt!

Sebastian.

Og hvad skal man gjøre med dig, som saaledes vanærer dette ædle Huus?

Erugantino.

Saa Fanden i Bولد!

Sebastian.

Kiender du ikke Sebastian af Novero? Er du ikke længere den Alonzo, som sad paa mine Kne; som var sin Faders og sit Huses Haab? Kiender du mig ikke meer?

Erugantino.

Sebastian?

Sebastian.

Det er mig! synk til Jorden, naar du faaer at vide, hvilket Uhyre du er!

Erugantino.

Var ædelmodig? Jeg er et Menneske.

Se

Sebastian.

Intet om det Forbigangne; Du Elendige! Nei
men om det du seer for dine Dine! Har du ikke saaret
denne Vilde; udranet hans Kiereste, hans Brud
af hendes Faders Arme, der aldrig vil tilgive
hende dette Skrit? Og nu bringer du hende,
som Deeltager i din Ondskab i dette Fængsel;
ham den beste, uskyldige, gode! — din Broder?

Crugantino.

Broder?

Pedro.

(saldende ham om Hassen.)

Broder!

Sebastian.

Pedro af Castelvecchio!

Crugantino.

Lad mig være, jeg beder dem, jeg har et
Hierte der føler, og hvad der bestormer dem, an-
griber ogsaa mig — min Broder! Den ufordra-
geligste Tanke! Bort! Jeg vil kun føle, at jeg
har dig, at du er min Broder. Pedro her?
min Broder her?

Sebastian.

Og seå for din Skyld! Da vi omsider kom
ungefær paa Spor efter dig, og han hørde, jeg
giorde Anstalter at kapse dig op, forlod han
Madrit.

Pedro.

Jeg frygtede for hans Strengthed, Seba-
stian er god, naar man laer ham være god.

Crugantino.

De er taget ud for at fange mig, og hvad har
de med mig at bestille? Hvad vil de mig? Vil de
spærre mig ind i et Taarn, for at spare Verden
en ubetydelig Værgrelse og min Familie en ind-
bildt Skam? Tag mig? — Og hvad har I
giort? Er I mig intet skyldig?

Sebastian.

Før dem bedre op!

Crugantino.

Med deres Tilladelse, min Herre, deraf
forstaaer de slet intet! Hvad mener de med den

Op

Dybforsel? Kiende de en ung Herres Nødvendigheder, som jeg er? En ung Galpande? Hvor har I nogen Stueplads for mit Levnet? Deres Borgelige Selskab er mig ufødrageligt! Vil jeg arbejde, maae jeg være Træl; vil jeg gjøre mig lystig, maae jeg være Slave. Maae da ikke een der saa halveis er noget værd, heller gaae ud i den vilde Verden? Forlad mig, jeg hører ikke gjerne andre Folks Meening; forlad at jeg siger dem min. Derfor vil jeg ogsaa tilstaae dem, at den der eengang har indladt sig i Bagabund-Levnet, har intet andet Hiemed meer og ingen Grændser; thi vort Hierte — Ak! Det er uendeligt, saa længe dets Kræfter kan strække til!

Pedro.

Kiere Broder! Skulde vor Venne-Kreds være dig for snæver?

Erugantino.

Jeg beder Dig, lad mig være! det er den første Gang, jeg saa at sige seer Dig.

Pedro.

Lader os være Brødre!

Erugantino!

Jeg er Din Fange.

Pedro.

Ikke et Ord derom!

Erugantino.

Det er jeg gierne; overlad mig kun til mig selv. Naar jeg nogensinde kan leve til Glæde for Dem, saa maae De være mig dette Skyldig.

Pedro.

Jeg føler i disse ømme Følelser ikke det Uhyre meer, der truede at udgyde Claudines Blod.

Erugantino. (smilende)

At udgyde Claudines Blod. Du kunde have vendt mig Kaarden i Livet, uden jeg havde understaaet mig, at krumme et Haar paa denne Engel.

Sebastian.

Omfavn mig, ædle unge Menneske! Nu erkiender jeg her i Bagabunden Castelvechio's Blod.

Dea

Pedro.

Og dog gjorde Du os bange? —

Crugantino.

Godt! fordi jeg vidste, at man kan binde
Jer Forliebte med en Traad.

Sebastian.

Gode unge Menneske.

Crugantino.

Og har De ikke hørt at alle brave Folk i
deres Ungdom vare gode unge Mennesker, ja
endogsaa noget mere?

Sebastian.

Top!

Crugantino.

Ja endog de selv,
Kan I mig tilgive?
Brodre vi da er'!

Claudine!

(med en svag Stemme.)

Dit Liv ændret blive!

Yes

Pedro.

Let jeg kan tilgive,
Vi nu Brødre er.

Tilfammen.

Erug.) Brødre vi da er!
Claud.) Du min Broder er.
Pedro.) Vi nu Brødre er!

Sebastian.

Nu affed! at vi kan komme ud af dette Røghul. Claudine! Pige! hvorledes er det? Staffels Barn! hvad for Glæde og Smerte har Du udstaaet! Du skal hvile Dig, skal have Roe, skal — have Alting; kom vi faaer vel her en Portechaise og derpaa til Villa Bella.

Claudine.

Jungensunde! aldrig meer! i et Kloster-Bastian eller jeg dør her. At træde for min Faders Dine? at see Dagens Lys?

(hun vil staae op, men falder tilbage.)

Se-

Sebastian.

Hør roelig Pige! Du er afmægtig. Hur-
tig mine Herrer! drag Omfarg for en Porter-
chaise; vi maae fort. —

Syvende Optrin.

Gonzalo. De Forrige.

Gonzalo.

Hvor er de? Hvor er Bastian? Ba-
stian! —

Claudine.

Min Fader!

(hun falder i Afmagt.)

Gonzalo.

Min Datters Stemme? Pedro! Bastian!
hvorledes? hvordan? (kastende sig ned ved
hende) Claudine min Datter!

Se

Sebastian.

Hurtig hielper, rædder, læger!

Erugantino.

Neppes kan jeg aande meer!

Pedro.

For mit Syn sig alt bevæger!

Gonzalo.

Alle her! en Drom det 'er,

Sebastian og Erugantino.

(i det de trækker Gonzalo og Pedro fra
Claudine.)

Herfra viig,

Gonzalo og Pedro.

(stødende Sebastian og Erugantino fra sig.)

Bort med dig!

Sebastian.

Lad dog deres Saar forbinde!

Pedro.

Lad mig døe, hun er jo død.

Gon-

Gonzalo.

Jeg kan mig ei meer besinde,

Erugantino.

Jeg forgaaer ved hendes Nød,

Sebastian og Erugantino.]

(som forhen.)

Herfra viig,

Pedro og Gonzalo.

(som forhen.)

Bort med dig!

Pedro.

Hvor ynkværdia vor Forsatning,
Seer dog Himmel ei vor Nød,

Gonzalo.

Hvo vel giver mig Erstatning,
Pige! nei du er ei død.

Sebastian.

Hvor ynkværdig er vor Nød!

De

Pedro.

Lad mig døe, hun er jo død,

Erugantino.

Jeg forgaaer ved hendes Nød,

Gonzalo.

Pige! nei du er ei død.

Sebastian.

Hun begynder at røre sig.

Erugantino.

Hun lever.

Pedro og) Claudine. !
Gonzalo.)

Claudine.

(hun seer stift paa hendes Fader og Pedro.)

Min Fader! Pedro!

Sebastian.

Skaan hende.

Claudine.

Pedro! min Fader!

Gon:

Gonzalo.

Vær vores! lev! lev! for min Skyld!

(Pedro kaster sig ned for hende.)

Sebastian.

Skaan hende! skaan hende! hun er din.

Pedro.

Min Fader!

Gonzalo.

Hun er din.

Chor.

Tordenen slaacr ei meer,

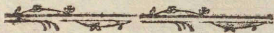
Havet nu roeligt er;

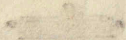
Soelstin og Glæde

Om os vi har.

Evige Glæde,

Edelste Par!

Das erste Buch ist für den ersten Teil
(Das zweite Buch ist für den zweiten Teil)

Einleitung

Es ist ein Buch, das für den ersten Teil
des Werkes ist.

Erstes Buch

Das erste Buch ist für den ersten Teil
des Werkes.

Zweites Buch

Das zweite Buch ist für den zweiten Teil
des Werkes.

Drittes Buch

Das dritte Buch ist für den dritten Teil
des Werkes. Es enthält die
Beschreibung der
Geschichte der
Welt von der
Schöpfung bis
zur Gegenwart.

